

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z wniosku T.P.

skazanego z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 28 maja 2026 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa 325/16,

częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt III K 122/13,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku T.P. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2026 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo T. P. z dnia 16 marca 2026 r., w którym jego autor domaga się wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt II AKa 325/16 częściowo zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt III K 122/13.

Z pisma skazanego wynika, że w wyniku wprowadzenia do porządku prawnego przepisu art. 523 § 1 a k.p.k., pozwalającego Prokuratorowi Generalnemu w sprawach o zbrodnię wniesć kasację w oparciu wyłącznie o zarzut niewspółmierności kary, „wpadł w pułapkę, która doprowadziła do pogwałcenia jego *praw konstytucyjnych*.” Zdaniem wnioskodawcy, przepis ten umożliwił w jego sprawie Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu zaskarżenie na jego niekorzyść wyroku sądu odwoławczego, na mocy którego złagodzone skazanemu karę z 25 lat pozbawienia wolności do lat 15 (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 85/16), a w konsekwencji kasacji wniesionej na podstawie art. 523 § 1a k.p.k. doszło do uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 85/16 i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Po przeprowadzeniu ponownego postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 16 grudnia 2016 r., w sprawie sygn. akt II AKa 325/16 utrzymał zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy w mocy w zakresie orzeczonej kary 25-ciu lat pozbawienia wolności.

W złożonym wniosku skazany wskazał na oczywistą, jego zdaniem, wadliwość dodanej w 2016 r. regulacji z art. 523 § 1a k.p.k., co potwierdzić mają w jego ocenie załączone liczne opinie prawne postulujące zmianę tego przepisu oraz fakt wniesienia projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, w którym zaproponowano uchylenie tego przepisu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku T. P. należało odmówić jego przyjęcia. Niewątpliwie, przedmiotem rozstrzygnięcia w postępowaniu o wznowienie jest w pierwszym rzędzie kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania, a te określone zostały w art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k. i 540 b k.p.k. (katalog podstaw ma charakter zamknięty). Analiza przedmiotowego wniosku pozwala stwierdzić, że wskazana w nim okoliczność nie mieści się w podstawach wznowienia postępowania. Z treści pisma wynika, że skarżący kwestionuje wydane w jego sprawie rozstrzygnięcie (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 grudnia 2016 r., II AKa 325/16) kontestując legalność rozwiązania przyjętego w art.

523 § 1 a k.p.k., które doprowadziło, na skutek wniesienia kasacji opartej na tym przepisie, do uchylenia wcześniejszego – korzystniejszego dla skazanego – wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2016 r., II AKa 85/16.

Wskazać trzeba, że przepis art. 523 § 1a k.p.k. nie został uchylony i dalej obowiązuje, a wspomniana przez wnioskodawcę ustawa z dnia 23 stycznia 2026 r. (projekt - druk 1600) zawierająca w tym zakresie rozwiązania deregulacyjne nie została ostatecznie uchwalona, z uwagi na veto Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Przenosząc te rozważania na grunt regulacji procesowych stwierdzić trzeba, że zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Wskazana w tym przepisie możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności, dotyczy zarówno przypadków, gdy we wniosku podniesiono okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie, jak i przypadków, gdy w sposób oczywisty, wniosek ten oparty został na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Skoro zatem wniosek o wznowienie został oparty na innej okoliczności niż te, które wskazane są jako podstawy do wznowienia postępowania, to należało orzec jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł]